суспільства. № 2. 2017. URL: https://studlib.org.ua/index.php/ eprs/article/view/147/138.

5. Карта легальності проституції в Європі та світі: десь можна, а десь – обережно. URL: https://ipress.ua/ljlive/karta_legitymnosti_prostytutsii_v_yevropi_ta_sviti_des_mozhna_a_des_mozhna_ale_oberezhno_26406.html.

6. Миронець О. М., Капустяк І. О. Теоретико-правові аспекти легалізації проституції. *Порівняльно-аналітичне право.* № 4. 2017. URL: http://www.pap.in.ua/4_2017/7.pdf.

7. Протидія сексуальній експлуатації: представлення переваг Шведської моделі. URL: https://www.ukrinform.ua/rubric-presshall/2784299-protidia-seksualnij-ekspluatacii-predstavlenna-perevag-svedskoi-modeli.html.

8. Hedlin Simon. Why legalizing prostitution may not work? / Simon Hedlin. URL: https://www.forbes.com/sites/realspin/2016/10/17/why-legalizing-prostitution-may-not-work/.

9. Коментар до статті 303. Проституція або примушування чи втягнення до заняття проституцією. URL: http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/300.php.

10. Проект Закону про врегулювання проституції та діяльності секс-закладів: зареєстрований у Верховній Раді України за № 3139 від 18.09.2015.

11. Проект Закону про державне регулювання діяльності у сфері організації та проведення азартних ігор: зареєстрований у Верховній Раді України за № 2285 від 17.10.2019.

12. Зеленський про легалізацію проституції та грального бізнесу. URL: https://www.unian.ua/elections/10520964-zelenskiy-pro-legalizaciyu-prostituciji-ta-gralnogo-biznesu-ukrajina-mozhe-zrobiti-sviy-las-vegas-video.html.

13. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004.

Боневич А. С.,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавра ННІ № 1 Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: професор кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент ***Марков М. М.***

ПРОБЛЕМА ПРИТЯГНЕННЯ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА НЕЗАКОННЕ ПОВОДЖЕННЯ ЗІ ЗБРОЄЮ

Злочини, спрямовані проти життя та здоров'я людини, визнаються одними із найбільш суспільно небезпечних. Саме тому притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності є необхідним і потребує особливої уваги з боку держави, також це є одним із головних етапів досудового

розслідування, на якому виникають певні права та обов'язки учасників кримінального провадження. Саме на цьому етапі виникають деякі проблеми через те що законодавець не конкретизував певні умови притягнення до кримінальної відповідальності за деякими статтями Кримінального кодексу України. Один із прикладів це кримінальна відповідальність за носіння, зберігання, придбання, передача чи збут вогнепальної зброї (крім гладкоствольної мисливської), бойових припасів, вибухових речовин або вибухових пристроїв без передбаченого законом дозволу, що регулюється ч.1 ст. 263 Кримінального кодексу України [1]. Проблема обігу нелегальної вогнепальної зброї дуже актуальна. Згідно з даними МВС ми маємо в Україні понад 3 мільйони одиниць нелегальної нарізної зброї.

Об'єктом цього злочину є громадська безпека в частині убезпечення від порушення правил обороту (користування населенням) вогнепальної і холодної зброї, бойових припасів, вибухових речовин, вибухових пристроїв. Загальнонебезпечні предмети при їх неконтрольованому поширенні становлять підвищену загрозу для суспільства. Тому встановлені спеціальні правила поводження зі зброєю, боєприпасами, вибухівкою, визначено, з якими з цих предметів громадяни взагалі не вправі вчиняти будь-яких дій, а які дії можна виконувати на підставі спеціального дозволу. Відсилка до іншого «закону» міститься не в диспозиції цієї норми, а у формулюванні умови, яка визначає, коли її диспозиція може бути застосована: «без передбаченого законом дозволу». Якщо дозвіл відсутній − умова виконана, і діє диспозиція ч. 1 ст. 263 Кримінального кодексу України [2].

На переконання захисника, який був задіяний у розгляді такої справи-відсутність спеціального закону, який регулює правовий режим права власності на зброю, виключає наявність у діянні засудженого об'єктивної сторони складу злочину, передбаченого ч. 1 ст. 263 Кримінального кодексу України. Та звинувачують суд у порушенні ст. 370 Кримінально-процесуального кодексу України «Законність, обґрунтованість і вмотивованість судового рішення» [3]. При розгляді суду апеляційної інстанції необхідно врахувати наведене, ретельно перевірити доводи апеляційної скарги захисника, дати їй належну оцінку, та з урахуванням усіх встановлених обставин прийняти законне і обґрунтоване рішення, тому те що стосується доводів, захисника, про те, що за відсутності в Україні закону, який би регулював порядок надання дозволу на носіння зброї, у діях особи відсутня подія злочину, то вони є безпідставними, оскільки норма ст. 263 Кримінального кодексу України є субсидіарною і для розуміння незаконності поводження зі зброєю, вимагає аналізу відповідного закону [4]. При цьому поняття «закон», яке використав законодавець, має розширене тлумачення і включає в себе законодавство у цілому, в тому числі нормативні акти, що регулюють відповідні правовідносини, порушення яких утворює об'єктивну сторону складу злочину, передбаченого ст. 263 Кримінального кодексу України. На фоні цього судового розгляду стає зрозуміло, що потрібно вносити зміни до чинного законодавства,

розроблювати методи регулювання обігу вогнепальної зброї, розробити та прийняти закон «Про зброю», який буде контролювати подібні питання у даній сфері так як Україна станом на 2019 рік залишається єдиною державою в Європі, яка не має власного Закону, який би регулював обіг цивільної вогнепальної зброї [5].

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України:* кодекс від 05.04.2001, редакція від 18.10.2019. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14.
2. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу /за ред. М.І. Мельника, М.І. Хавронюка.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України:* кодекс від 13.04.2012, редакція від 18.10.2019. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4651-17.
4. Рішення апеляційного суду в ЄРДР 06.06.2018. URL: http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/74475834#.
5. URL:https://petition.president.gov.ua/petition/53416.

Бошняк О. Ф.,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавра ННІ № 1 Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: професор кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент ***Марков М. М.***

ВИЗНАЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Кримінальне право України знаходить своє відображення в законодавстві України про кримінальну відповідальність, що являє собою єдину нормативну систему – Кримінальний кодекс України, який ґрунтується на Конституції України та загальновизнаних принципах і нормах міжнародного права. Кримінальний кодекс складається із кримінальних законів, що діють в рамках Кодексу як єдина нормативна система з моменту набрання ним чинності. Визначаючи кримінальну відповідальність, необхідно виходити з того, що вона є одним із видів юридичної відповідальності. В нормах Кримінального кодексу сформульовані завдання, підстави та принципи кримінальної відповідальності, встановлено, які суспільно-небезпечні діяння визнаються злочинами, які покарання можуть підлягати застосуванню до осіб, що їх вчинили [1] . У Кримінальному кодексі нерідко говориться про кримінальну відповідальність (наприклад, ст. 2 називається «Підстава кримінальної відповідальності», розділ II –